

מסורת הש"ס

א) ב"ק מ. פ' ב' צ"ג קט"א;  
 ב) לנ"ל מהל' א) כמ"א  
 לוח מכתב רכ"ד (7) כמות  
 ז' שטות מנ"ב, ס) צ"ג  
 קט"א; ו) ל"ל מהל'  
 רש"י, ח) בדי"ר אדם  
 אל"ף, ט) [כמותו פ.]  
 ע"י א"ו למכתב צ"ב  
 פרק א' לוח נ"י ומכ"ס  
 המשפט י' ק"ב צ"א וי"ס  
 מק"א,

תורה אור השלם

1. בחוץ תעמד וקרא  
 אשר אתה נשח בו יוציא  
 אל"ף את העבט  
 החוצה דברים כד ר

ג' ליון הש"ס

תוס' ד"ה כיון וכו' רשב"י  
 שכתב אדורייתא ע"י  
 פסקים דף ט"ז ע"ה תוס'  
 ד"ה וישן:

מוסף רש"י

יתומים שאמר. הכל  
 יפרע מהם לא יפרע אלא  
 בצנוטה, אף גדולים  
 אמרו (כתובות זד.) איבא  
 למ"ד, איבא למ"ד  
 אמוצא פלגי זהא מילתא  
 ושמעיהו לא אחפרט גמ'  
 (שב"ש ב"ב קט"ו), כי לית  
 ליה נכסי לא משתעבד,  
 דלא גמר נגלוט פסקי  
 נפשי וליט אלא טעמי  
 מילי שיהא להפסקי. (ט"ס)  
 מצוה הורא דרשב"י  
 המען ביוזון אף רעבו  
 לפרע הערבות אצל מתקין  
 לזון ש"י ערבות זו  
 מתקנה וכן מנין סתיה  
 לאשה דלא טב למיחב טו דן  
 ולטובה מתקין. (ט"ס)  
 ולא מדין סתיה. (ט"ס)  
 הולאה כלום משלה. (ע"ה)  
 (ט"ס).

מוסף תוספות

א. אם נעשה ערב לנכסי  
 צאן ברזל בשעת נישואין,  
 (דהיינו) מוס' הל"ט.  
 ב. רבא. מוס' הל"ט.  
 ג. [אלא] שיצבורא.  
 דאורייתא וכל תנאי  
 שבמזון קיים. הל"ט קטן  
 ג. ז. זכות המלוה לגבות  
 סט. ה. בין בח"ח לניזקין.  
 חוס' לנ"ל ע"י ש"ך והשוו  
 דיניהם בכל מקום לגבות  
 מהן מן הדיבורית. הל"ט  
 ט. ו. [ד]הויק דיבורית  
 גובה מן העריות פירש  
 רש"י ע"י ערית וקר. הל"ט  
 חוס' הל"ט. ז. [ד] וגבי  
 יתמי אוקמוה רבנן  
 אדאורייתא דמדאורייתא  
 דרכן להוציא פחות  
 שבכלים ואפי' דיבורי  
 ויבורית ולא מיידי מרבא  
 אלא לפרש לשון שפאי'.  
 חוס' הל"ט. ח. לדעות  
 שם בהמות של כל אדם  
 והבעלים נטלין שבר  
 ולהכי לא קתני שפאי  
 ערית דאפי' הולין שם  
 בהמות שלא ברשות  
 הבעלים לא מקרי מדיק.  
 מוס' הל"ט.

**קבלן דבעל חוב.** תרמי לחיובא איבא חדא דקבלן הוא ועוד דחכמה  
 ממונא: **מעיקרא דקנתא.** משורש טעם התקנה דקמי מפני מה  
 כעובדה ציבורית יותר משהאיש כו': **היואל על הסימוס.** שלוח  
**צדיקה:** שפוטו **צו שצה.** שהתנה עם  
 דלא מהני תנאה לגבי יתומים דלא  
 סתם בעל חוב צניעות ונגזי יתמי  
 משתנה דינו: **מה דרכו של לוח**  
**להוליא.** לפרוע: **פחוס שדנלים.**  
 שמרנונו לא יפרע עריות: **כיון**  
**דדיניה מדאורייתא צנידות.** שהרי  
 שיעבדה לו ונעשה קרקע זו ערב  
 למלוה וערב משתעבד מה"ט(ס) דכתיב  
**אכני אערבנו (בראשית מג):** כגון  
**הפיה וצדיקים זו של מנוק לעידים**  
**של ניזוק.** דמדאורייתא ו מיהא גבי: **ור**  
**ישמעאל היא.** דלמור מדאורייתא  
 דניזק שיימיני ומפני תיקון העולם  
 למור רבנן דמנוק שיימיני דתמן  
 בנתמי וגבי יתמי אוקמוה אדאורייתא:  
**לאו אף על גב דכתיב עידים בטורא.**  
 ומיוצא דרשב"י: **מאי עידים.** דקמי  
 הכל דלע"ג דכתיב בשטר הלואה  
 אינו גובה ממנה כגון דשפאי עריות  
 לאחר הלואה קפלה מלפניו שאינו  
 יכול לגבות הימנה כגון שנטולה  
 מסקינן או נשדפה או שטפה נהר  
 דבעילי ליה תנאה דמהשתא הו"ל להאי  
 בעל חוב לגבוי יבורית מדאורייתא  
 ומשום שלא תנעול דלת למור רבנן  
 צניעות וגבי יתמי אוקמוה אדאורייתא:  
**וכדרכא.** דלמור דהיקא דשפאי עריות  
 אזל ליה דיניה: **הויק וצורית גובה.**  
 דמי נוקו מן העידית של מנוק ואפילו  
 עדי עריות לר"ע מדאורייתא ולרבי  
 ישמעאל מדרבנן: **שפאי עריות.**  
 לאחר היק ועדיין יש לו עריות  
 וצניעות וצורית אלא שזו היתה יפה  
 מאד: **גובה מן הצניעות.** דלול ליה  
 דיניה דל"ל האיק כמתחפה שדך  
 ומולך גרס וצדין הוא דנדמיה אלא  
 וצורית אלא מפני תיקון העולם הוא:  
**וגבי יתמי אוקמוה כו'.** לאו דלרשב"י  
 קמי אלא "אלתנא ר"ח ניומא:ה:

הניזוקין פרק המישי גיטין

מצוה

**מצוה** הוא דעבר ולא מידי חסרה. תרמי צניעין אצל היכא דלאו  
 מלוה עבד ולא חסרה כגון שנעשה ערב לאחר הנישואין או  
 עבד מלוה וחסרה משתעבד: **פחות שבבאיים.** וה"ה כשנא לימן  
 לו קרקע נומ"ו לפחות שנקרקעותיו דהיינו וצורית אצל פחות שכללים  
 היינו מינצו כדלמרינן צפ"ק דצ"ק  
 (דף ק"א): **דלל מילי מינצו הוא:**

**כיון דדיניה מדאורייתא בעידית.**  
 נראה \* דסבר שצדולא  
 לדאורייתא דלי דרבנן לע"ג דמיניה  
 דידיה דיניה מדאורייתא בעידית  
 מיתמי יהא ציבורית כיון דמדאורייתא  
 לא גבי כלל ומר זוטרא ואצ"י דסברי  
 מיתמי מציבורית לריך לומר דקסברי  
 שצדולא לאו לדאורייתא כדפרש"י  
 במתניתין דלי ללו הכי מאי טעמא  
 אפקעה רבנן אף נמי לא פלוג רבנן  
 ציטמ"ה: **מאי עריות שפאי עריות.**  
 פירש קונטרס מאי עריות דקמי  
 הכא דלע"פ שמתנה בשטר הלואה  
 אינו גובה ממנה כגון דשפאי עריות  
 אחר הלואה קפלה מלפניו שאינו יכול  
 לגבות הימנה כגון שנטולה מסקינן או  
 נשדפה או שטפה נהר דבעיל ליה  
 תנאה ומשתא הוה ליה להאי בעל חוב  
 לאצבוי יבורית מדאורייתא ומשום  
 נעילת דלת אמרו צניעות וגבי יתמי  
 אוקמוה אדאורייתא וכדרכא דלמור  
 יש לו עריות צניעות וצורית אלא  
 שזו הייתה יפה מאד וגובה צניעות  
 דלול ליה דיניה דלמור ליה האיק  
 נסתחפה שדך ומולך גרס וקשה  
 לר"מ דמאי עריות שפאי עריות משמע  
 סקומר הא דקא אמר מאי ללו  
 דכתב עריות בשטר ולפי' הקונטרס  
 הוה ליה למימר הכא צמאי עסקינן  
 דשפאי עריות ועוד<sup>1</sup> עריות מאן  
 דכר שמיה ועוד דפירש הקונטרס  
 שאם נתקלקל עבד עריות לא יגבה  
 מן העריות הנשארת אם כן הורעת  
 כחן של ניזוקין אלא צניעות דכי האי  
 גוונא פריך צפ"ק דצ"ק (דף ק"א): **ועוד**  
**דרבא משמע הסם (דף ק"א):** דלית ליה  
 בשל עולם הן שמיין גבי ראובן שמכר  
 כל שדותיו לשמעון ואלא כן מאי עריות  
 עריות שדית הכל דמעשר עריות  
 דעלמא לא גבי מיניה ומפניו צניעות  
 חס מאי עריות שפאי עריות כמו וצדל  
 שפייס מרעיתם (ישעיה מט) דלךך  
 שדות הטובות שאלל הנהר סוף השדה  
 שעל שפת הנהר ממש עומד למרעה  
 בהמות ובריע מציבורית מפני שהנהר  
 שוטף תמיד מה שזורעים שם ואפילו  
 הן שפאי עריות אותה קרקע שגובצין  
 יתומין אף על גב דגרעיי מציבורית<sup>1</sup>  
 וכדרכא דלמור הויק וצורית גובה  
 מן העריות אצל הויק שפאי עריות  
 שהעמיד שם צניעותו לרעות גובה  
 מן הצניעות דלא חשיב נוקין דלמרי  
 קיימי"ה אלא הוה ליה כצעל חוב  
 לע"ג דהעמיד שלא מדעת הבעלים:  
 יתומין

צניעין דגדול לגבי מילי דאצבו קטן הוא. ולא ידע אף  
 דין מורה הוא וקטנים ולא גדולים:  
 במקום

עין משפט  
 נר מצוה

יג א מ"י פ"ה מהל'  
 מלוה ולוח ה"ג ד  
 ופ"י מהל' חיות ה"ל ט  
 סמנ ע"ין דל ומח טו"ש:  
 ח"מ ס' קטע ספיק א ב צ  
 ח"מ ט"ז קטע ספיק קטן ק  
 ספיק י:  
 יד ב מ"י ט"ס סמנ ע"ין  
 מח טו"ש ח"מ ס' ט:  
 ח"ג טו"ש ח"מ ספ"מ  
 קק ספיק י:  
 ח"ד מ"י פ"ח מהל' מקי  
 מחון ה"ל יא סמנ  
 ע"ין טו"ש ח"מ ס' ט  
 קק ספיק כל וסמנ מ"ט  
 ספיק ז:

פסקי ר"ד

קבלן (דמ"ה ה"ה) [דבעיל]  
 חוב דרבי הכל משתעבד  
 קבלן דכתובה וערב  
 דמלוה אדפוליו איבא  
 למ"ד אצ"ג דלית ליה  
 נכסים ללוה משתעבד  
 איבא למאן דאמר אי אית  
 ליה נכסים ללוה משתעבד  
 ואי לית ליה לא משתעבד  
 והולכא ככלולה משתעבד  
 אצ"ג דלית ליה לבר מערב  
 דכתובה דאצ"ג דאית ליה  
 לא משתעבד מ"ט מצוה  
 הוה דעברי ולא מדי  
 אחסרה: אמר מר זוטרא  
 דבר בחן משמיה דרב  
 נמן בטר חוב הוציא על  
 היתומים אצ"ג שכתוב בו  
 שבת אינו גובה אלא מן  
 הדיבורית והכי נמי פליגי  
 אלא כשהתנה זה התנאי  
 הוא עצמו בחיוב דרב בחמן  
 סבר על עצמו הוהיל תנאו  
 אבל יתמיא לכל גבי אלא  
 דביבורית מן הדיבורית  
 ורבא סבר כיון דמיניה גבי  
 עריות מדאורייתא כפי  
 תנאו הי"ה חבי נמי (גבה)  
 מן היתומים אבל אם כתב  
 לו שיגבה ממנו מן העריות  
 בחיוב וכמות הכל לפי  
 תנאו וליכא מאן דפליגי  
 בהא שכוין שיעבד לו  
 העריות בפרוש בין בחיוב  
 בין כמותו היקר מפקע  
 וכשי אחרי מוח: וברין  
 זה משנה הרב שישתו.  
 והלכתא כרובא דקי"ל כל  
 איבי רב אמי ויתומים  
 שאמרו קטנים או אפילו  
 גדולים ואסיק לתלמודא  
 והלכתא